

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 15 0 У 003736 18 Увп
Бања Лука, 10.12.2020. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић предсједника вијећа, те Страхиње Ђурковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз судјеловање Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби Д. Б. из Н., заступана по пуномоћнику Б. С., адвокату из П. (у даљем тексту: тужитељица), против рјешења број ... од 17.11.2017. године, туженог Министарства, у предмету наплате судске таксе, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 У 003736 18 У од 23.5.2018. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 10.12.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Тужитељица се одбија са захтјевом на накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта, којим је одбијена жалба тужитељице изјављена против рјешења Управе, Подручни центар Т. број ... од 5.7.2017. године, којим је наложено тужитељици да плати дуговани износ судске таксе од 3.000,00 КМ и казнену таксу у износу од 1.500,00 КМ, у року од 30 радних дана од дана пријема рјешења, уз упозорење да ће се, без даљег обавјештења, у случају неплаћања таксене обавезе у датом року приступити принудној наплати исте, уз обрачун камате по стопи од 0,03% дневно, почев од дана доспијећа, па до дана измирења обавезе и обрачун трошкова принудне наплате у висини од 5% од износа наложене обавезе.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да су били испуњени услови из одредбе члана 32 Закона о судским таксама („Сл. гласник РС“ број 73/08, 49/09, 67/13 и 63/14, у даљем тексту: ЗСТ) за доношење првостепеног рјешења којим је наложено тужитељици да плати судску таксу у износу од 3.000,00 КМ и казнену таксу у износу од 1.500,00 КМ, јер није по налогу суда и опомени суда платила дуговану судску таксу у предмету 95 1 П 005333 14 П. Даље се наводи да је тужитељица позив за плаћање судске таксе на тужбу и пресуду примила 05.7.2016. године, а жалбу изјавила 23.9.2016. године, будући да таксу није платила, достављена јој је опомена за плаћање судске таксе коју је примила 07.12.2016. године, па је неосновано позивање тужитељице на навод да је доставила копију поднеска којим захтијева да се судска такса у парничним предметима не наплаћује, који поднесак је сачињен 29.5.2017. године, а исти је запримљен у суд 05.6.2017. године, док је обавијест суда о неплаћању

таксе достављена пореском органу 16.5.2017. године, дакле, прије него што је поднесак запримљен у суд и да тужени у том моменту није имао никаквих сазнања о постојању тог поднеска и захтјева за ослобађање од плаћања судске таксе, већ је његова обавеза била да поступи по обавјештењу суда. Такође је неоснован и навод тужбе да је првостепени орган туженог био дужан да наплати таксу од свих тужилаца јер тужени, као порески орган, није овлашћен да преиспитује правилност одлуке суда у погледу таксених обавеза, већ има обавезу донијети рјешење и извршити принудну наплату судске таксе. Суд даље наводи да стоји чињеница да је другостепено рјешење достављено тужитељици лично, а не пуномоћнику, иако је тужитељица имала пуномоћника, што је у супротности са чланом 340 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 – у даљем тексту: ЗПП) и да то представља повреду правила поступка о достављању писмена, али то нема значај битне повреде која је од утицаја на правилност и законитост донесеног рјешења.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужитељица оспорава њену законитост због повреде поступка, јер тужени није прибавио парнични спис, па да би се увјерио да су тужиоци тражили од суда ослобађање од плаћања судске таксе, а о чему до данас није одлучило Одјељење суда у Невесињу, па се није могла тражити принудна наплата, док суд не одлучи о поднесеном захтјеву. Друго, повреда је учињена и због тога што таксени обвезник није само тужитељица, већ и родитељи њеног покојног мужа, као и брат С., а исти су ослобођени плаћања таксе на основу „члана 10 тачка г)“, јер се супруг тужитељице покојни М. Б. враћао с посла из М. и да је „погинуо на послу у саобраћајној незгоди“ (доказ пресуда Окружног суда у Требињу број 95 1 П 005333 17 Гж од 4.4.2017. године). Сматра да је износ таксе на жалбу погрешно обрачунат од стране првостепеног суда, имајући у виду недосуђени дио тужбеног захтјева, па такса не може бити већа од 500,00 КМ. Предлаже да се овом правном лијеку удовољи.

Тужени у одговору на захтјев истиче да Управа не може испитивати одлуку о висини судске таксе, а ослабађање од плаћања судске таксе је у надлежности суда, а у спису управног органа нема доказа да је тужитељица поднијела приједлог за ослобађање од плаћања судске таксе, а уколико евентуално такав приједлог буде поднесен и суд ослободи тужитељицу од обавезе плаћања судске таксе, тужитељица може тражити, евентуално, поврат плаћене таксе у складу са чланом 33 и 34 Закона о судским таксама. Даље наводи, да према одредби члана 2 став 5 ЗСТ, када су таксу дужна да плате два или више лица заједно, њихова обавеза је солидарна и тужени орган може затражити испуњење обавезе било од којег таксеног обвезника, а овај има право регресног захтјева према осталим таксеним обвезницима. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор туженог, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка неспорно произлази да тужитељица није платила дуговану судску таксу по основу парничног поступка вођеног у предмету број 95 1 П 005333 14 П, ни по налогу суда, а ни по опомени суда.

У достављеном обавјештењу туженом органу нема доказа да је тужитељица подносила захтјев за ослобађање од плаћања судске таксе, па навод тужитељице да је Основни суд у Требињу - Одјељење у Невесињу тербало претходно одлучити о њеном захтјеву за ослобађање од плаћања судске таксе не стоји. Правилно тужени истиче да он нема овлашћења да преиспитује одлуку суда у погледу утврђивања обавезе плаћања судске таксе нити у погледу утврђене висине судске таксе.

Стоји чињеница да је тужитељица имала у управном поступку пуномоћника и да се сва писмена достављају пуномоћнику. Погрешно се нижестепени суд у побијаној пресуди позвао на члан 340 ЗПП, јер се у управном поступку примјењују одредбе члана 75 став 3 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) о достављању писмена, а не одредбе ЗПП. Околност да је достављање другостепеног рјешења извршено тужитељици, а не њеном пуномоћнику представља повреду правила поступка о достављању, али то не може утицати на правилност донесене одлуке од стране туженог органа, јер нема значај битне повреде поступка која би водила поништењу оспореног акта.

На основу чињеница списка, произлази да је тужитељици у парничном предмету број 95 1 П 005333 14 П утврђена обавеза плаћања судске таксе на пресуду у износу од 1.000,00 КМ и жалбу у износу од 2.000,00 КМ, те казнена такса у износу од 1.500,00 КМ или укупно 4.500,00 КМ, а коју обавезу тужитељица није платила у року који јој је остављен налогом суда за плаћање судске таксе, као ни након достављене опомене за плаћање судске таксе. Такса на тужбу је застарела и тај износ није ни обрачунат од стране Пореске управе.

Тачно је да је пресудом Основног суда у Требињу, Одјељење у Невесињу број 95 1 П 005333 14 П од 26.5.2016. године дјелимично досуђена накнада тужиоцима (њих петоро), али с обзиром да се ради о солидарним дужницима, онда постоји могућност да Пореска управа изврши наплату судске таксе од било ког таксеног обвезника у складу са одредбом члана 2 став 5 ЗСТ, а таксени обвезник који је платио судску таксу има право регресног захтјева према осталим таксеним обвезницима, па навод захтјева да је требало таксу наплатити од свих таксених обвезника према сразмјерном дијелу, јесте правичан, али ипак, остаје могућност да се такса наплати само од једног таксеног обвезника, а право избора је на страни Пореске управе која врши принудну наплату судске таксе.

Није на пореском органу обавеза да утврђује висину и правилност утврђене таксене обавезе, па се навод захтјева да је такса погрешно обрачуната не може прихватити.

Код таквог стања ствари овај суд закључује да доношењем побијане пресуде нису остварен ниједан разлог њене незаконисти из одредбе члана 35 став 2 ЗУС па се отуда захтјев тужитељице, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Будући да је захтјев тужитељице одбијен као неоснован, то јој сходно одредби члана 6 Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11) по начелу *argumentum a contrario*, не припадају трошкови управног спора, због чега је њен захтјев за накнаду трошкова састава захтјева по адвокату одбијен као неоснован.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић